

פינת הנכד

עיתון לילדים מאת ותיקי סומליו"ן יוצא לאור לעיתים מזומנות

ביוזמת יהודה אטלס, דורית אורגד, נעמי בן-גור, אהוד בן עזר,
דוד בן-קיקי, עדינה בר-אל, עופרה גלברט-אבני, משה גרנות,
ישראל ויסלר (פוצ'ו), נורית יובל ומיכל סנונית.

גיליון מס' 3, אב תשפ"א, אוגוסט 2022.

לנחות הקריאה אנא פתחו גם את קובץ הוורד שבצ'רוּפָה (אָטָצ'מָנט).

התוכן:

עֲפָרָה גִלְבֶּרְט-אַבְנִי: אִם רוֹצִים לְהִתְיַדֵּד עִם סוּס.
נורית יובל: 1. אַרְבָּה. 2. אַרְבָּה בַּר יוֹמָן.
משה גרנות: הרדוף הנחלים.
עֲדִינָה בַּר-אַל: יוֹם הַלְלַת לְאוּרִי.
יעקב זמיר: סיפור שסיפרתי לנכדיי על עליית סבתם לישראל.
שישי מאיר: כְּשֶׁאַנִי חוֹלָה.
אירית שושני: הריקוד האחרון של דונה.
פוצ'ו: סימני אהבה.
אהוד בן עזר: הגברת שגרה כבר יומיים, בקומה שמתחת לאוזניים.

עֲפָרָה גִלְבֶּרְט-אַבְנִי אִם רוֹצִים לְהִתְיַדֵּד עִם סוּס

אם רוצים להתידד עם סוס
קונים לו קוקיות מפלסטיק או שנהב,
שיוכל לקשט את הזנב.

אם רוצים להתידד עם זפּרָה
קונים לה מכנסים וכחננת וצעיף,
שתוכל את הפינג'מה להחליף!

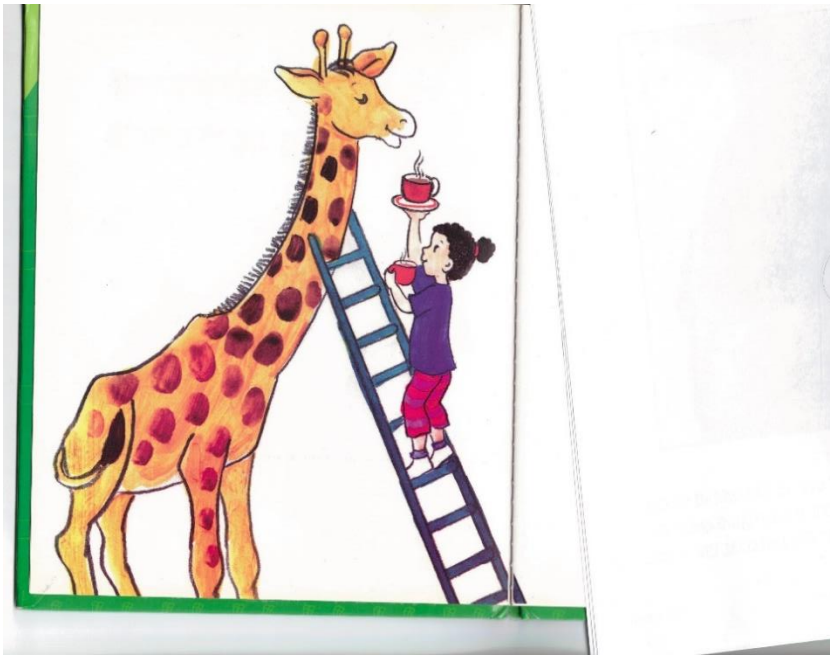
אם רוצים להתידד עם נמר
מביאים לו מבֶרֶשֶׁת, סבון ומים חמים,

שְׂיוּכַל סוּף סוּף לְהַסִּיר אֶת הַכֶּתֶמִים !

אם רוֹצִים לְהַתְיַדֵד עִם גִּירְפָה
קוֹנִים לָהּ סֵלֶם גְּבוּהָ וַיְפָה,
שְׂיוּכְלוּ כָּל אוֹרְחֵיהָ לְעֵלוֹת לְכוֹס קָפָה !

אם רוֹצִים לְהַתְיַדֵד עִם צָב
פּוֹתְחִים לוֹ אֶת כָּל הַדְּלָתוֹת,
שְׂיוּכַל סוּף סוּף לְצֵאת לְבֵלוֹת !

איור: נורית צרפתי

נורית יוכל

אַרְכָּה

(מפת מצרים, ספנה לחקלאות)

אַרְכָּה עָצוּם וְקַטְלָנִי
כְּמַעַט כְּמוֹ נֶשֶׁק גִּרְעִינִי
לֹא סֵתֶם הוּא מִמְכוֹת מְצָרִים !
כְּשֶׁרַק צוֹמְחוֹת לוֹ הַכִּנְפִים
הוּא טָס עִם שִׁבְט מְזִיקִים
אֶל הַשְּׂטָחִים הַיְרֻקִים.
הֵם שׁוֹעֲטִים, גְּדוּדִים גְּדוּדִים,
וְנוֹחְתִים וּמְשַׁמְדִים
אֶת כָּל הָאָרֶץ מְכַסִּים

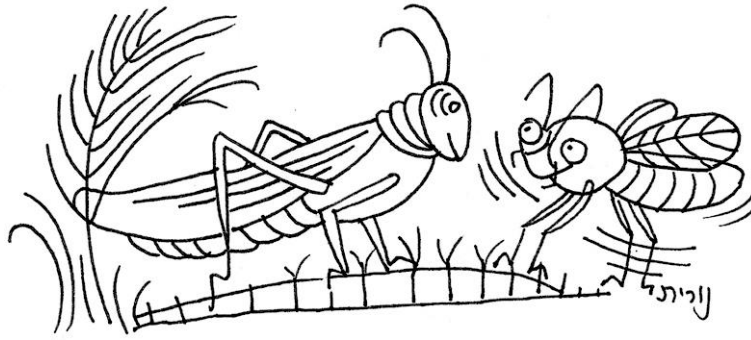
וְלוֹעָסִים, וְלוֹעָסִים
וּמְכַלִּים וְזוֹלְלִים
פְּרָחִים, קְלָחִים,
פְּרוֹת, עָלִים
עַד שְׁנוּתֶרֶת אֲדָמָה
קָרַחַת כְּמוֹ מִדְּבַר שְׁמָמָה.
וְכֹאֲשֶׁר הֵם מִתְרַבִּים
שׁוֹב יֵשׁ מְלִיוּנִים שֶׁל אַרְבִּים,
טָסִים-עָפִים עוֹבְרִים כָּל גְּבוּל
וּמְשִׁמִּידִים אֶת הַיְבוּל.

*

נָחִיל אַרְבִּים בָּא מִמְצָרִים,
כֶּסֶה כָּל גֵּיא, גִּבְעָה, מִישׁוֹר.
יָרֵק, אֲצֵלִים, מוֹל הָעֵינִים
הוּא כְּמוֹ אָדָם לִפְנֵי הַשׁוֹר
וְהֵם עָטִים כְּמוֹ עֲנָן
עַל כָּל יָרֵק וְרֵעָן.
אַרְבֶּה צְעִיר (קוֹרְאִים לוֹ "יֵלֶק")
רָצָה גַם הוּא לְקַחַת חֶלֶק
עִם כָּל אֲחֵיו הַחֲרָקִים
בְּהִתְנַפְּלוֹת עַל הַיְרָקִים.
בְּחִטּוֹת הָאֲכִילָה
נָגַס, גָּרַס, לָעַס, בָּלַע.

— הוּא בְּאֵמַת אָכַל הַרְבֵּה —
אֵךְ לֹא גָדַל לְהִיּוֹת אַרְבֶּה.
אֵיךְ זֶה הָיָה יָכֹל לְהִיּוֹת?
— מִפְּנֵי שֶׁהוּא עָשָׂה שְׁטִיּוֹת:
מִכָּל הַגֵּן זָלַל דּוֹקָא
גָּדַר שֶׁל פְּלִסְטִיק יִרְקָה.
הַפְּלִסְטִיק, כֶּכָּה מְבִינִים
גַּם הַיְלָדִים הַכִּי קִטְנִים,
אֵינּוּ מִזִּין, אֵינּוּ מְשִׁמִּין,
וְאֵין בּוֹ שְׁמִץ וִיטְמִין.
מִלֹּא הַיֵּלֶק אֶת מַעְיוֹ,
אָבַל גּוֹעַ
מִרְבַּ רָעָב.
מִי שֶׁחֹשֵׁב שֶׁזוֹ בְּדִיָּה,
מִזְמָן לְרִאוֹת אֶת הַגְּוִיָּה!

מתוך אלפון החרקים מאת נורית יובל

אַרְכָּה בַּר יוֹמָן

(לבוּגֵר אֵין פֶּה. בְּעֵצָם יֵשׁ לוֹ פֶּה אַבֵּל גַּפִּי הַפֶּה שְׁלוֹ מְנוּנָנִים)

חַיִּי שְׁעָה לְבַר-יוֹמָן
וְאֵין לוֹ זְמַן.
הוּי, אֵין לוֹ זְמַן!
בְּרוּר מְשֻׁמוּ הַמִּיחָד
שְׁכָל חַיּוֹ – רַק יוֹם אֶחָד!
אֵת שְׁעָתוֹ זֶה הַקֶּלָּה
לֹא יִבְזֹז עַל אֲכִילָה,
לְכֵן גַּם לֹא בְּרָאוּ לוֹ לַעַ
בְּשִׁבִיל לְשִׁבַע וְלִבְלַע.
וְכֵן, בַּר-יוֹמָנִים בּוֹגְרִים
תָּמִיד מְאֹד מְמַהְרִים.
הֵם נְחַפְזִים לְתַפֵּס פֶּלֶה.
הוּא מְבַלָּה, הִיא מְבַלָּה,
הֵם מְתַחַתְנִים, הִיא מְטִילָה,
וְאֵז הַזּוּג הַמְּאָהָב
נוֹפֵל וּמֵת מְרֹב רָעָב.

מתוך אלפון החרקים מאת נורית יובל

מִשֶּׁה גֵרְנוֹת הַרְדּוּף הַנַּחֲלִים

וּרְדָרְדִים תָּמִיד פֶּרְחִי,
פִירוֹתֵי הֵם בְּתַרְמִיל,
לְגַעַת בִּי לֹא כְדָאֵי –
כִּי הַכוֹל אֲצִלִי רַעִיל.

וממש זאת לא מרוע,
או מכוונה לפגוע,
אלא מתוך רצון כן
על כולי כאן להגן.

הצבי והאיילה
נתקפים בבהלה,
כשמתקרבים אליי,
חוששים מעלעליי.

מימי אבות יודעים
שהרדוף אינו טעים,
וצריך מאוד להפנים
ולשמור על החיים.

רק פרפר אחד ירוק
טועם אותי ולא ניזוק.
יישב עליי וגם יעוף,
כי שמו – "רפרף של ההרדוף".

יש אצלי גם סוד כמוס
מפני תאו וגם ג'מוס:
נדהם מאוד הסיגלון –
כי שם נוסף לי – ורדינון!

עֲדִינָה בַּר-אֵל יוֹם הַלְּדוּת לְאוּרִי

יום אֶחָד הִגִּיעַ לְכַתֵּה יְלֵד חֲדָשׁ.
הַמּוֹרָה אָמְרָה: "יְלָדִים, זֶהוּ יוּרִי, הוּא הִגִּיעַ אֵלֵינוּ מְרוֹסָיָה."
יוּרִי יָשָׁב בְּכַתֵּה לְיַד עֹמֵר. הוּא לֹא יָדַע עֲבָרִית.
בְּהַפְסָקָה הוּא לֹא שָׁחַק עִם הַיְלָדִים, וַיֵּשֶׁב בְּצַד.
עֹמֵר נָגַשׁ אֵלָיו וְשָׁאַל אוֹתוֹ: "אַתָּה רוֹצֵה לְהִיּוֹת חֵבֵר שְׁלִי?"
יוּרִי חָבִין, חִיָּף וְהִנִּיעַ בְּרֹאשׁוֹ לְאוֹת 'כֵּן'.

יוּרִי גָר לְיַד עֹמֵר. בְּכָל בֶּקֶר הֵם הִלְכוּ יַחַד לְבֵית הַסֵּפֶר.
בְּמִשְׁפַּח הַזְּמַן לָמַד יוּרִי לְדַבֵּר בְּעִבְרִית.
"עֲכָשׁוּ הַשֵּׁם שְׁלִי הוּא אוּרִי. תִּקְרָא לִי אוּרִי,"
הוּא בִקֵּשׁ מֵעֹמֵר.

עֹמֵר עָזַר לְאוּרִי בְּשַׁעוֹרֵי-בֵּית בְּעִבְרִית.
וְאוּרִי עָזַר לְעֹמֵר בְּתַרְגִּילֵי חֶשְׁבֹן.
אָבֵל רַק עֹמֵר הָיָה חֵבֵר שְׁלֵל אוּרִי,
לֹא הָיוּ לוֹ חֲבָרִים אֲחֵרִים.

יום אחד, כְּאִשֶׁר עֲמַר בְּקֶר אֶצֶל אוֹרִי,
אָמְרָה אִמָּא שֶׁל אוֹרִי:
"בְּעוֹד יוֹמִים יֵשׁ לְאוֹרִי יוֹם-הַלֵּלָת." "
"יֵשׁ לִי רַעֲיוֹן," אָמַר עֲמַר,
"הֲבֵיאָה נֶכֶדִין מְסֻבֵּת יוֹם הַלֵּלָת לְאוֹרִי,
וְנִזְמִין חֲבָרִים מִהַפְתָּה."

הֵם הִכִּינוּ הַזְמָנוֹת:
אֲבֵאָה שֶׁל אוֹרִי גָזַר נִירוֹת צְבָעוֹנִיִּים.
עֲמַר פָּתַח בְּעֵבְרִית וְאוֹרִי קָשַׁט בְּצִיּוּרִים.
בְּכֹל הַזְמָנָה הָיָה פְּתוּב:

"הַנַּכְם מְזֻמָּנִים לְמֻסַּבֵּת יוֹם-הַהֵלָלָת
שֶׁל אוֹרִי,
שֶׁתִּתְקַיֵּם בְּבֵיתִי בְּיוֹם שְׂשִׁי אַחֲר־הַצְּהָרִים."

לְמַחֲרָת קָבְלוּ יְלָדֵי הַפְתָּה, וְגַם הַמּוֹרָה, אֶת הַהַזְמָנוֹת.
אַחֲר־הַצְּהָרִים הִלְכוּ עֲמַר וְאוֹרִי לְקִנּוֹת הַפְּתָעוֹת קְטָנוֹת לְחֲבָרִים.
בְּיוֹם שְׂשִׁי הַבֵּית קָשַׁט בְּבִלְוִנִים וּבְפָרְחִים.
הִגִּיעוּ יְלָדֵי הַפְתָּה וְהַמּוֹרָה.
אוֹרִי קָבַל מִתְּנוּת מִכָּלֵם.
הֵם אָכְלוּ עוּגוֹת וּמִמְתַּקִּים.
אֲבֵאָה שֶׁל אוֹרִי נִגַּן בְּאֶקוֹרְדִיוֹן וְכֹלֵם רָקְדוּ.
כָּל יְלֵד קָבַל הַפְּתָעָה קְטָנָה.

לְמַחֲרָת נִגְשׂוּ יְלָדִים אֶל אוֹרִי וְאָמְרוּ לוֹ:
"נִהְיִינוּ מְאוֹד בְּיוֹם הַהֵלָלָת שֶׁלְךָ."
עֲכָשׂוּ אוֹרִי הַפִּיר אֶת הַשְּׁמוֹת שֶׁל כָּל הַיְלָדִים,

בַּהַפְסָקָה הַזְמִינוּ אוֹתוֹ לְשַׁחַק בְּכַדוֹרְגָל.
אוֹרִי שַׁחַק נִפְלָא, וְאָפְלוּ הַכְּנִיסִים שְׁלוֹשָׁה גוֹלִים.

כְּשֶׁהֵם חִזְרוּ הַבֵּיתָה בְּצְהָרִים, אָמַר אוֹרִי לְעֲמַר:
"אַתָּה הַחֲבֵר הַכִּי טוֹב שְׁלִי."
וְעֲמַר אָמַר לְאוֹרִי:
"גַּם אַתָּה הַחֲבֵר הַכִּי טוֹב שְׁלִי."

נושאים לשיחה עם הילד בעקבות הסיפור: קבלת האחר, עזרה לזולת, התגברות על קשיים חברתיים (תעזור לעצמך), ידידות.

יעקב זמיר

סיפור שסיפרתי לנכדיי על עליית סבתם לישראל

סבתא וסבא הגיעו לישראל בשנה שבה קמה מדינת ישראל. האונייה שהביאה אותם ארצה עגנה בנמל חיפה, וכאשר ירדו ממנה לאולם הנוסעים אשר בנמל, הם קיבלו עוגות טעימות וגם לפתן, שזה מרק פירות עם שזיפים שחורים, וכולם שמחו על כך.

בזמן ההוא לא היה בארץ מספיק אוכל ולא היו מקומות לגור בהם והכל היה חסר. אחרי הרבה חיפושים הם מצאו דירה בחיפה בשכונה שנקראת בת גלים, ליד חוף הים. השכונה מאוד יפה ושקטה ולידה גם עברה הרכבת. סבתא לאה התחילה לעבוד במחנה עולים בתור טבחית במטבח. מחנה עולים זה מקום שבו התאכסנו העולים החדשים שבאו לישראל. הם נשארו שם כמה ימים בצריפים ובאוהלים עד שמצאו מקום בישראל לגור בו. הם קיבלו שם אוכל, וסבתא לאה עבדה במטבח של אותו מחנה עולים.

הנשים שעבדו במטבח של מחנה העולים הזה לא ידעו ממש לבשל, והרבה פעמים האוכל יצא לא טעים. העולים החדשים לא רצו לאכול אותו, וחלק מהם ברחו מן המחנה בגלל זה. חלק אחר רצו לחזור לארץ בגלל האוכל. אבל לא היה מקום באוניות לקחת אותם חזרה לחוף לארץ, וגם לא היה להם מספיק כסף לשלם לאוניות. אז הם החליטו לחזור לארצות שמהם באו מאירופה בשחייה.

כך הם שחו בים ימים רבים. אבל זה היה מעייף מאוד וכמעט שלא יכלו לשחות יותר. הם גם היו כבר מאוד צמאים כי אי אפשר לשתות את מי הים בגלל המליחות שלהם. היה להם מזל שאונייה ששטה לידם והובילה אבטיחים, התהפכה, וכל האבטיחים נזרקו לים. האנשים שמחו מאד על כך כי האבטיחים צפים במים והם יכלו להיתלות עליהם ולצוף ולנוח.

היו שם גם אבטיחים ענקיים מאוד והם פתחו אחד מהם עם אולר שהיה בכיס של אחד מהם, אכלו את התוכן העסיסי והמתוק שלו ונשארה הקליפה. היא היתה מאוד גדולה כמו סירה ענקית והם ישבו בה ושטו עד קפריסין. בקפריסין אף פעם לא ראו קודם לכן סירה מקליפת אבטיח. ושם התפלאו מאוד והרבה אנשים באו לנמל לראות את זה, וגם עזרו לעולים ונתנו להם אוכל ושתייה. את האונייה מקליפת אבטיח שמרו במוזיאון מיוחד שם, ומי מכם שיגיע פעם לקפריסין שילך לראות את הסירה הזו במוזיאון המיוחד.

אחר כך כאשר העולים האלה חזרו לישראל, כולם התפעלו מהמעשה שעשו ששטו עד קפריסין בקליפה של אבטיח ועשו לכבודם חגיגה וגם קראו על שמם רחוב בתל אביב שנקרא "רחוב קליפת האבטיח" – וכל זה קרה בגלל האוכל שנתנו להם במחנה העולים שהיה להם כל כך לא טעים.

שישי מאיר כְּשֶׁאֲנִי חוֹלָה

כְּשֶׁאֲנִי חוֹלָה וְשׁוֹכֵב בַּמֶּטָה
מִבְּקֶרֶת אוֹתִי כְּמַעֵט
כָּל הַפֶּתַח.
אֲפִילוּ גְדִי שֶׁלֹּא הָיָה
לְפָחוֹת שָׁנָה,
מִבְּקֶרֶת, מִחֲמִידָה וּמִבֵּיא מִתְּנָה.

אֲנִי מְסַתְּכָל עַל הַמִּתְנֹנֹת:
זֶה מְסֻטֵּי קִיּוֹם,
אוֹמֵר גְּדִי.
וּפְלִים וְסִכְרִיּוֹת,
אוֹמֵר עֲדִי.

וּפְלִים? מִמִּתְקִים? מוֹזֵר,
אֲנִי יָכוֹל לְהַכְנִים לָפֶה
שׁוֹם דָּבָר.
רַק הַמִּתְשַׁבֵּה עַל אֲכִילָה
עוֹשֶׂה לִי תִכְרֵף בְּחִילָה.

לוֹ רַק בָּאוּ לְפָנַי יוֹמִים...
הֵייתִי מִחֲסֵל הַפֶּל אַחַת שְׁתַּיִם.

אירית שושני הריקוד האחרון של דונה

על הקיר בחדרי תלויה תמונה ממוסגרת של כלבתי דונה. אימא צילמה אותה כשהיא רקדה את הריקוד האחרון שלה. אתם בטח מתפלאים ושואלים ממתי כלבים יודעים לרקוד? אז האמינו לי, כלבתי דונה ידעה.
דונה היתה כלבה נמרצת ושובבה רוב חייה. היא הבינה את שפתנו ושיחקה איתנו במשחקי כדור ותחרויות ריצה. היא היתה זללנית לא קטנה ואהבה כמעט כל מה שאכלנו בבית. כשהשלכתי חתיכת תפוח או מלפפון באוויר היא היתה קופצת לגובה, מסתחררת כמו רקדנית בלט ותופסת את האוצר שלה.
באביב התרוצצנו בגנים ובשדות פתוחים. סביב פרחו חרציות זהובות ועפו פרפרים לבנים. ופעם אחת דונה הייתה גיבורה של ממש. באחד הטיוולים בשדה התעופפה מולנו שפירית ירוקה שקופת כנפיים. היא הקיפה אותנו במעגלים ולא הרפתה. הסתכלתי בה מוקסמת ודונה נבחה אליה בחביבות. כאילו אמרה, שפירית, שפירית, את רקדנית נהדרת.
עמדנו רגעים ארוכים בלי לזוז עד שפתאום עורב שחור הגיח לאוויר וניסה ללכוד את השפירית. דונה לא התלבטה רגע מיותר. היא זינקה לגובה והבריחה את העורב. השפירית הביטה בה בעיניה הגדולות והרכינה את ראשה בתודה.

כשדונה הזדקנה ונחלשה, התנועות שלה הפכו להיות איטיות והיא איבדה עניין במשחקים. כשהשלכתי לה דבר מאכל באוויר – היא לא התאמצה עוד כדי להשיג אותו. היא התכנסה בעצמה ואפילו הפסיקה לנבוח. לפעמים היתה מסתתרת מאחורי מכונת הכביסה והיינו צריכים לחלץ אותה, כי היא לא הצליחה לצאת משם בכוחות עצמה. היא העציבה אותי מאוד.

יום אחד נכנסה מן המרפסת אל הסלון שלנו שפירית שקופת כנפיים במעוף איטי ומרתק. היא חגה מעל ראשה של דונה שרבעה על השטיח ומשכה את תשומת ליבה. הכלבה הרימה את עיניה החומות בסקרנות והביטה בה. היא קמה מהשטיח ונעמדה על רגליה. היא אפילו הרימה רגל אחת, כאילו רצתה לגעת בשפירית. ואז פתאום היא קפצה באוויר והסתחררה במחול מרהיב כמו פעם כשהיתה תופסת עינב או מלפפון. מדי פעם היא פלטה נביחה משששעת.

קראתי לאימא, "בואי, מהר ותביאי מצלמה!"

היה לנו מזל, כי כשאימא הגיעה עם המצלמה, דונה הסתחררה עוד פעם אחת באוויר והשפירית הקיפה אותה במעופה הקסום.

אימא צילמה ואמרה לי בחינך, "יערה, תהיה לנו מזכרת מרגשת."

לאחר שבוע דונה הלכה לעולמה. התגעגעתי אליה מאוד וכשהבטתי בתמונה התלויה בחדרי זלגו דמעות מעיני.

כשמלאו לי שמונה, אבא הביא לי גור שמנמן. הוא היה ג'ינג'י כמו דונה והיו לו ריסים בצבע חלודה. זאת היתה המתנה היפה ביותר ליום ההולדת. לקחתי אותו בידי ואמרתי לו, "נקרא לך דון."

הוא היה חצוף מאוד ועשה עליי פיפי.

אמרתי לו שהוא יזדקק לעוד הרבה שיעורי חינוך, אבל לא אשלח אותו לשיעורי בלט.

"תצטרך ללמוד לרקוד לבד, כמו דונה," הוספתי.

פוצ'ו

סימני אהבה

אִמְרָתִי לְאִמָּא שְׁאֲנִי שׁוֹנֵאת אֶת נְחֹשׁוֹן
לֹא עֲשִׂיתִי לוֹ פְּלוֹם, רַק הוֹצֵאתִי לְשׁוֹן

אֲזִי הוּא תִפֵּשׂ אוֹתִי בְּמַעֲעִיל

(אֵיזָה יֵלֵד מְגַעִיל)

נָתַן לִי בּוֹקֵס עַל הַגֵּב

וְזֶה נוֹרָא פֶּאָב

וּכְשֶׁפָּכִיתִי

לְמָרוֹת שְׁלֹא רָצִיתִי

וְהִדְמַעוֹת זָרְמוּ לִי בְּכַמוֹת

אִמְרָתִי לוֹ: "הֵלֹאִי שְׁתָּמוֹת!"

אֲנִי עוֹד אֶעֱשֶׂה מִמֶּךָ מְסַנֶּנֶת

וְתִדַע שְׁאֲנִי מְתַכְנֶנֶת!"

אֲזִי אִמָּא אִמְרָה לִי:

"טִפְשׁוֹנֶת שְׁלִי,

אֶתְּ לֹא צְרִיכָה לְכַפּוֹת

כִּי אִם יֵלֵד בָּא וְנֹתֵן לָךְ מַכּוֹת

זֶה סִימָן בְּרוּר

שֶׁהוּא אוֹהֵב אוֹתְךָ

כמו אש שאוהבת גפרור.

כך אמא אמרה, נגכה לי את הלחיים
אמרה לי לבוא לאכל צהרים
והיה לי תאבון, אכלתי ושתיתי
ויותר לא בכיתי
עד למחרת
— כשראיתי איך נחשון מרביץ לאפרת.

אהוד בן עזר הגברת שגרה כבר יומיים בקומה שמתחת לאוזניים

לפני יומים בקרה אותי גברת
זה לא סוד, קוראים לה חזרת
התישבה אצלי בלחיים
ונשארה שם, בשום-אופן לא חוזרת,
וגם בחצפה-מש היא אומרת:
"בערך עוד שמונה ימים
אהיה אצלך אורחת בפנים!"
נו, ובגללה אני מתחת לאזניים
שמן פי שנים!
אני כמו חזירון
נפוח בגרון!
אתם רואים? פנים, משני צדדים
כאלו הדביקו לי פדים —
אוף!
גם קשה לבלע
מפני שהיא תקועה לי בלע
ככה, בלי נוע!
השתעלתי כדי להפטר —
רק כאב לי יותר.
אז ישבתי בשקט
אבל היא מציקה לי ובולטת,
בולטת —
ומה שעוד יותר גרוע, אמא שלי,
שהיא אחות —
דקרה אותי ביד להוציא קצת דם
שיבדקו אם הגברת שמרימה לי
מבפנים את האזניים —
היא באמת חזרת
או סתם חרדל או מלפפונים
חמוצים —
וזה כאב מאוד, בכיתי,
למה זה מגיע לי,

מה עשיתי?
אבל מה טוב? – היום ישבתי באמבטיה
עם אבא. עושים קונצ'ים.
ממלאים מים בכפפה שקופה, כמו בלונים,
מרימים מעל לראש ואומרים:
"חושם, חושם, תסתכל למעלה,
הנה הציצים של אמא שלך –"
וטראחחח !!! – בבת-אחת
את כפפת-המים המנפחת, על הראש
מפציצים –
כאלה קונצ'ים, צחקתי, כל-כך
עד ששכחתי את החזרת,
אבל מה, כל-כך צחקתי –
עד שהתחילה שוב להקאי לי
הדירת הזו, שגרה כבר יומים
בקומה שמתחת לאזנים.

סוף

בינתיים...

אפשר להדפיס את הצרופה ולקרוא מהנייר.
מומלץ גם למורים ולגננות להיעזר בשיר ובסיפור
ולהקריא או לחלק אותו מודפס לתלמידים במעוך של שיעור –
והכול חינם!
שימרו והפיצו לחברים-ההורים!
שירים וסיפורים לגיליון 4 יתקבלו בשמחה.